

**ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΑΔΙΟΡΙΣΤΩΝ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗ,
ΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΚΑΙ Η ΕΞΕΓΕΡΤΙΚΗ ΕΚΤΡΟΠΗ
ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ**

Κύκλος Αναρχικών

Αντλώντας απ' τους ρομαντικούς μπορούμε να πούμε ότι η αναρχική πράξη αντίστασης είναι η μοναδική τέτοια που ν' αποτελεί κάτι παραπάνω από μια απλή πράξη αντίστασης. Και στην πραγματικότητα αυτή καθ' αυτή η πράξη της αντίστασης είναι αναρχική.

Απ' αυτή την άποψη κάθε πράξη αντίστασης στο Κράτος είναι αναρχική ή θα έπρεπε να είναι. Γι' αυτό και σε κάθε εκδήλωσή της πρέπει ν' αντανακλά τον ίδιο τον εαυτό της, και πάντοτε να είναι πράξη αντίστασης και συγχρόνως αναρχική.

Παραφράζοντας επίσης τον Novalis, όταν μιλά για την Ποίηση, μπορούμε να πούμε ότι η Ουτοπία μας είναι η απόλυτη κι αυθεντική πραγματικότητα. Κι αυτός είναι ο πυρήνας της αναρχικής φιλοσοφίας μας. Όσο περισσότερο ουτοπικό, τόσο περισσότερο αληθινό.

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΑΔΙΟΡΙΣΤΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗ, ΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΚΑΙ Η ΕΞΕΓΕΡΤΙΚΗ ΕΚΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Ο αποτρόπαιος κρατικός σοσιαλισμός που μας υποσχέθηκαν οι λενινιστές, οι σταλινικοί και οι μαοϊκοί εξουσιαστές πέθανε προ καιρού, συμπαρασύροντας στη χρεωκοπία την ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία και την ιδεολογική αυταπάτη για έναν καπιταλισμό ...με «ανθρώπινο» πρόσωπο.

Η αναδιάρθρωση και η επιβολή του καπιταλισμού χωρίς σοσιαλιστικές και σοσιαλδημοκρατικές ανταπάτες αποτελεί την κυρίαρχη και αποκλειστική πολιτική των πολιτικών και οικονομικών αφεντικών όλου του κόσμου. Όσον αφορά ειδικότερα την Ελλάδα, από δεκαετίας τουλάχιστον, η αναδιάρθρωση αποτελεί την κυρίαρχη πολιτική του κράτους και των ντόπιων αφεντικών στην προοπτική της ενοποίησης των ευρωπαϊκών αγορών και της ευρύτερης παγκοσμιοποίησης της καπιταλιστικής οικονομίας.

Μη ξεχνάμε ότι η καπιταλιστική αναδιάρθρωση, που προωθείται σήμερα ταχύτατα με το όνομα του «εκσυγχρονισμού» από τον σοσιαλφιλελεύθερο γκαουλάιτερ της Ευρωπαϊκής Ένωσης Κ. Σημίτη, άρχισε ήδη από την εποχή του αείμνηστου σοσιαλδημοκράτη δημαγωγού Α. Παπανδρέου και του κυνικού νεοφιλελεύθερου Κ. Μητσοτάκη. Μη ξεχνάμε επίσης ότι ως κυρίαρχη πολιτική του κράτους θα συνεχιστεί βέβαια και μετά την πτώση της «χούντας των εκσυγχρονιστών», από τον επόμενο γκαουλάιτερ που θα επιλέξουν τα αφεντικά για να μας κυβερνήσει, οποιοσδήποτε κι αν είναι αυτός.

Ο διάχυτος και καθημερινός κοινωνικός και ταξικός πόλεμος είναι η μόνη δυνατή, ισόβια κι αληθινή σχέση που υπάρχει ανάμεσα στους εξουσιαστές και τους εξουσιαζόμενους, τα αφεντικά και τους καταπιεζόμενους, τους πατριόκους και τους πληβείους της ζωής. Ο «εκσυγχρονισμός» είναι το κεντρικό σύνθημα της γενικευμένης επίθεσης που επιχειρούν από χρόνια τα αφεντικά στα πλαίσια αυτού του πολέμου, για να επιβάλουν παντού τη θέληση και τα καινούργια συμφέροντά τους. Κάθε επιμέρους χώρος όπου επεμβαίνουν με τις «διαρθρωτικές αλλαγές» τους διαμορφώνει κι ένα συγκεκριμένο πεδίο αντιπαράθεσης στην επίθεσή τους, και κάθε αντιπαράθεση μαζί τους αποτελεί μια ορατή στιγμή του διάχυτου κοινωνικού και ταξικού πολέμου.

Ενα επιμέρους λοιπόν αλλά σημαντικό πεδίο αυτής της αναδιάρθρωσης, που επιχειρείται παντού, όπως οι τομείς της εργασίας, της ασφάλισης, της λεγόμενης κοινωνικής πρόνοιας κ.λπ., είναι κι ο τομέας της εκπαίδευσης όπου με συνεχείς «μεταρρυθμίσεις» προωθείται ο διαρκής «εκσυγχρονισμός» της, με μοναδικό κριτήριο την λειτουργική εναρμόνισή της στο διαμορφούμενο περιβάλλον της καπιταλιστικής αγοράς.

Παρά τις όποιες αποτυχίες των εκπαιδευτικών «μεταρρυθμίσεων» που είχαν προηγηθεί -όπως εκείνης του υπουργού Κοντογιαννόπουλου το 1991 που ξεσήκωσε τις μθητικές καταλήψεις, σφραγίστηκε από την δολοφονία του καθηγητή Τεμπονέρα και κατέληξε στην νεολαιίστικη εξέγερση όπου συμμετείχαν πλήθος εργαζόμενων, άνεργων και απολυμένων-, οι εξουσιαστές του κράτους είχαν κάθε λόγο να επιμένουν στην επιθετική πολιτική τους και θα εξακολουθήσουν να το κάνουν αδιάλλακτα κι αδιαπραγμάτευτα.

Τον Ιούνη του '98 και χάρι στην αντίσταση στο νόμο 2525, γνωστό με το όνομα του υπουργού Αρσένη, ζήσαμε ένα ακόμη επεισόδιο αυτής της παρατεταμένης και με μεγάλο βάθος χρόνου επιχείρησης για την αναδιάρθρωση της εκπαίδευσης και την αναδιάρθρωση γενικότερα. Ένα αναμφισβήτητο «θερμό επεισόδιο» που με την ένταση και την έκτασή του δεν προοιωνιζόταν το καλύτερο για τ' αφεντικά όσον αφορά τη συνέχεια της αντίστασης, όχι μόνο στον περιορισμένο χώρο της εκπαίδευσης αλλά και σε πολλά άλλα σημεία του κοινωνικού και ταξικού ανταγωνισμού.

Στην εξέλιξη του αγώνα θα πρέπει να συνυπολογιστεί -αν και δεν είναι μετρήσιμη βέβαια- και η επίδραση μιας σειράς άλλων κοινωνικών συγκρούσεων που ξέσπασαν την προηγούμενη περίοδο όπως είναι για παράδειγμα ο αγώνας των κατοίκων του Στρυμονικού Κόλπου ενάντια στην εγκατάσταση της μεταλλουργίας χρυσού από την πολυεθνική TVX GOLD και την συνακόλουθη κρατική καταστολή.

Πέρα λοιπόν από την αρχική του αφητηρία, το υποκείμενο του αγώνα διευρύνθηκε γρήγορα και το περιεχόμενό του απέκτησε βάθος, αποτελώντας το γόνιμο έδαφος όπου δοκιμάστηκαν πολιτικά και κοινωνικά νέες σε πολλούς ανθρώπους της βάσης -συμπεριλαμβανομένων κι αρκετών αριστερών- σχέσεις αυτοοργάνωσης και αλληλεγγύης πέρα από τους συμβατικούς κοινωνικούς και πολιτικούς αυτοπεριορισμούς, καθώς επίσης κι εμπειρίες ενεργητικής αυτοάμυνας κι αντεπίθεσης ακόμα απέναντι στην κρατική καταστολή, με κάθε προσφερόμενο μέσο.

Από την άλλη όμως θα πρέπει να πούμε πως εκ των πραγμάτων είναι μάλλον παρωχημένα τα κρατικίστικα και σοσιαλίζοντα ιδεολογήματα του '70 και του '80, με τα οποία ενέδυσαν αυτήν την αντίσταση στο νεοφιλελεύθερο εκσυγχρονισμό μερικά ακροαριστερά κόμματα και ομάδες. Ήταν μια σπάνια ευκαιρία τόσο για να ξεδιπλώσουν τις καταρακωμένες σημαίες και να εξαπολύσουν τα επαναστατικά τους συνθήματα (του τύπου «μαζικές προσλήψεις τώρα!») όσο και για ν' αποκαλύψουν την αμηχανία τους μπροστά στο γεγονός ότι βρισκόμαστε σε άλλη εποχή... (Ενδεικτικό είναι ότι οι προ 20ετίας πρωτοπορίες για την προώθηση του νέου σοσιαλιστικού κόσμου βρίσκονται σήμερα στην άχαρη θέση να υπερασπίζονται ως οπισθοφυλακές τον παλιό καπιταλισμό).

Ανάλογη ήταν και η αμηχανία πολλών από τους αδιόριστους κι αναπληρωτές, πρωταγωνιστές του αγώνα, για τη διασφάλιση του «δημόσιου» χαρακτήρα της παιδείας και της «αξιοπρέπειας του λειτουργήματος» του εκπαιδευτικού, μπροστά στο γεγονός ότι όλα στην κοινωνία αλλάζουν προς τη νεοφιλελεύθερη κατεύθυνση, συμπαράσύροντας τις αυταπάτες και τα όνειρά τους για το σχολείο και το ρόλο τους. Είναι μάλλον προφανές και στους ίδιους ότι απέναντι στο γελοίο διαγωνισμό του Αρσένη, η επετηρίδα του κατά σειρά προτεραιότητας διορισμού δεν φαντάζει και πολύ σοβαρότερη.

Κάθε κοινωνία έχει τόσο το σχολείο που της ταιριάζει (για να εκπαιδεύει και να κοινωνικοποιεί τα νεότερα μέλη της) όσο και το ανάλογο εκπαιδευτικό προσωπικό, και σε τελική ανάλυση η απερχόμενη κοινωνία, το σχολείο και οι λειτουργοί του δεν ήταν κι ό,τι το καλύτερο για να αγωνιστούμε ή να ελπίσουμε για την αδύνατη ούτως ή άλλως επαναφορά τους. Αν είναι αλήθεια ότι θέλουμε ένα άλλο σχολείο από αυτό που θέλουν οι «εκσυγχρονιστές» του καπιταλισμού, είναι σίγουρα περισσότερο αληθινό ότι θέλουμε και μια άλλη κοινωνία και δεν βλέπουμε πώς θα μπορούσε να γίνει το ένα χωρίς ν' αγωνιζόμαστε κι ούτε καν να μιλάμε για το άλλο. Χωρίς να μιλάμε για το γεγονός ότι αν θέλουμε όντως μια άλλη κοινωνία είναι αναγκαίο να συγκρουστούμε και ν' ανατρέψουμε τους θεσμούς και τους μηχανισμούς της υπάρχουσας και τούτο δεν μπορεί να γίνει αν παραμένουμε καθηλωμένοι σε θέσεις συνθηκολόγησης ή συμβιβασμού μαζί της.

Πέρα από τη λειτουργικότητα, και την αυθεντικότητα ακόμα, που μπορεί να έχει η συσπείρωση ανθρώπων σε σχέση με μια συγκεκριμένη αιχμή του εκσυγχρονισμού που απειλεί τα άμεσα συμφέροντά τους, η άκριτη υιοθέτηση και ταύτιση μ'αυτήν ως βάση της αλληλεγγύης καταντά *προσηματική*, γιατί αρνείται την εμπάθυνση στην πραγματική ουσία της σύμπραξης διαφορετικών υποκειμένων. (Χαρακτηριστικό σημείο όταν το πολιτικό προσωπικό της συμπαράστασης θέτει αιτήματα στο όνομα της κοινωνικής βάσης που θίγεται, για να την εκπροσωπήσει.) Άλλο τόσο *υποκριτική* φαίνεται και αυτή η εναγώνια προσπάθεια να δοθεί η προοπτική του αγώνα, όχι σε σχέση με τη διεύρυνση και όξυνσή του, αλλά σε μια, νομιμοποιημένη σε καταρρέουσες κυρίαρχες αξίες, ιδεολογική κάλυψη των αιχμών και των αιτημάτων. Με την επίκληση του ρεαλισμού ως αποδοχή των υπαρχουσών συνθηκών, η τάση αυτή ξεκινά ήδη παραιτημένη και καταλήγει φανερά να δικαιολογεί και να προωθεί σε ένα σημείο το τέλος, τα όρια της διαμάχης και την αντικατάστασή της από... εμπειριστατωμένα επιχειρήματα που με «καλύτερους όρους» θα λύσουν... τα προβλήματα του καπιταλισμού.

Έτσι, και ιδίως μετά τις εξεγερτικές διαστάσεις που ανοίχτηκαν σ' αυτό το μέτωπο, η εμμονή σε οράματα του παρελθόντος και η εκτίμηση του αγώνα σε σχέση με το πόσο θα τα επαναφέρουν, πέρα από πράγμα ανέφικτο γίνεται και αδιεξοδικό, όταν ταυτόχρονα υπάρχει η ευκαιρία έμπρακτα να γεννηθεί το καινούριο: αυτό που ανατέλλει μέσα από το ξεπέραςμα της αμηχανίας μπροστά στο κενό που προκαλεί η σαρωτική επέλαση της εξουσίας απέναντι σε ό,τι θεωρείται ιερό και «κεκτημένο»: όταν την τάξη διασαλεύουν ακόμα και αυτοί που ξεκινούν να διαμαρτυρηθούν για την αφαίρεσή της.

Εκεί που μέσα από την δράση ξεγυμνώνονται τα όρια και που η αμυντική υπεράσπιση του παλιού και εξίσου διάτρητου κόσμου φαντάζει λίγη απέναντι σ' αυτό που πραγματοποιείται. Γιατί όταν οι άνθρωποι ξεγείρονται, η μάχη δεν αφορά πια την κατοχύρωση αυτού του παλιού κόσμου ενάντια στον εκσυγχρονισμό του, αλλά την αναζήτηση ενός πραγματικά καινούριου, έτσι όπως σκιαγραφείται μέσα από τη δυναμική άρνηση προσαρμογής σ' ένα ήδη κατασκευασμένο, αποκρουστικό μέλλον.

Απ' αυτήν εξάλλου τη σκοπιά πηγάζει και η βούλησή μας, σαν αναρχικοί, για παρέμβαση στους κοινωνικούς αγώνες. Γιατί τις στιγμές που καταλύεται -προσωρινά έστω και τμηματικά- μια δεδομένη πραγματικότητα, είναι που ρευστοποιούνται οι αναστολές και οι συμβάσεις με το κυρίαρχο, τα συμβόλαια της συνύπαρξης σε μια ελεγχόμενη κοινωνία. Εκεί ανοίγεται το γόνιμο έδαφος για την όξυνση της κριτικής και τη διεύρυνση της σύγκρουσης. Γιατί ένας ανατρεπτικός λόγος, δεν εξασφαλίζεται από την περιχαράκωση, την απομόνωση και την εξασφάλιση μιας απόστασης ασφαλείας απ' όπου θα παρατηρούμε τι απουσιάζει από τα κοινωνικά δρώμενα. Αντίθετα, διαμορφώνεται και ταυτόχρονα δοκιμάζεται από τη στάση που επιλέγουμε και τη δράση που προτάσσουμε σε έκρυθμες στιγμές, από τις ρωγμές που προκαλεί η μεταδοτικότητά του.

Γιατί το πρόταγμα της αλληλεγγύης ανάμεσα στους αντιστεκόμενους επιθυμεί να διαρρήξει τους κοινωνικούς διαχωρισμούς και ρόλους, αντίθετα με τις λογικές που τους αναπαράγουν είτε στο εσωτερικό των αγώνων για να τους αποστειρώσουν, είτε ως άλλοθι για τη μη-επέμβαση και την αποστασιοποίηση από τα μέτωπα που ανοίγονται στους κοινωνικούς χώρους.

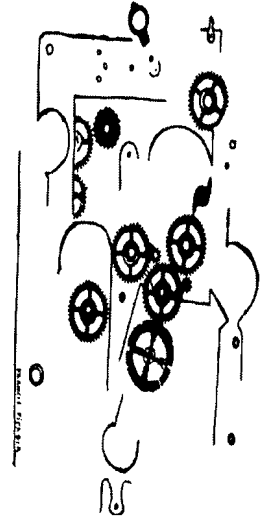
Γιατί η προσωρινότητα επιμέρους στόχων, στην ουσία αφορμών, σ' έναν αναπαλλοτρίωτο κόσμο δεν φτάνει για να σπείρει τη ματαιότητα σε κάθε σημείο εκκίνησης για την προσβολή του, όταν κάθε στιγμή αγώνα αντιμετωπίζεται σαν ευκαιρία φθοράς του αντιπάλου και υπονόμησης της συναίνεσης σ' αυτόν και αξιοποιείται ως εφαλτήριο για το επόμενο βήμα· όταν, χωρίς να ταυτίζουμε την πορεία μας με την έκβαση του κάθε επιμέρους αγώνα, δεν εγκαταλείπουμε τίποτα αμαχητί (ακόμα κι ό,τι είναι σίγουρο πως θα χαθεί με πρωτοβουλία των αφεντικών) και διαμορφώνουμε μέσα από κάθε σύγκρουση τους όρους και τη συνείδηση για τη δική μας πρωτοβουλία κινήσεων.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση η διεξαγωγή του διαγωνισμού του ΑΣΕΠ αποτέλεσε το σημείο της σύγκρουσης. Την αφορμή να γίνουν τριάντα πόλεις της Ελλάδας πεδίο μάχης, να επιχειρηθούν καταλήψεις εξεταστικών κέντρων και να πολιορκηθούν τα σχολεία από χιλιάδες κόσμου, να ξεκινήσουν συμπλοκές με τις αστυνομικές δυνάμεις και να γεμίσουν οι δρόμοι συνθήματα και οδοφράγματα. Μια κατάσταση δηλαδή, μακράν της κοινωνικής συναίνεσης που ευαγγελίζεται το κράτος και μακράν επίσης του ελέγχου και της διαπραγμάτευσης που επιθυμούσαν οι επίδοξοι διαμεσολαβητές του αγώνα, που είδαν τα οργανωτικά και καθοδηγητικά τους σχήματα και προσχήματα υποχώρησης να ξεπερνιούνται αυθόρμητα στο δρόμο.

Η επιθυμία αδιόριστων και αναπληρωτών καθηγητών να ακυρώσουν στην πράξη τον διαγωνισμό ήταν εξαρχής έντονη, όπως φάνηκε στις πορείες που προηγήθηκαν και στη γενική συνέλευση που πραγματοποιήθηκε στο Πολυτεχνείο λίγες μέρες πριν την έναρξη του διαγωνισμού. Στη συνέλευση αυτή των χιλίων ατόμων απ' όλη την Ελλάδα το κλίμα ήταν ενθουσιώδες. Το σύνθημα «φωτιά στα εξεταστικά» αντηχούσε στην αίθουσα. Πολλοί έθεταν επιτακτικά το ζήτημα της άμεσης προετοιμασίας για το σαμποτάζ του διαγωνισμού με καταλήψεις των εξεταστικών κέντρων. Παρ' όλα αυτά εκείνη τη στιγμή το ζήτημα της οργάνωσης αυτής της επιθυμίας απαντήθηκε με έναν τρόπο που μάλλον αντανακλούσε περισσότερο τις αδυναμίες των πιο αυτόνομων και μαχητικών στοιχείων του αγώνα.

Οι λίγες επιτροπές βάσης που υπήρχαν σε γειτονιές -και που αποτελούσαν μια μορφή εμβρυακής αυτοοργάνωσης έξω από τους επίσημους φορείς της ΟΛΜΕ, των ΕΛΜΕ και της ΠΕΑΕ- αντιμετώπισαν τις ελλείψεις τους σε αποφασιστικότητα και πρωτοβουλίες, την απειρία τους και τη συνήθεια εναπόθεσης των αγώνων σε συνδικαλιστικές μεθόδους. Αποτέλεσμα ήταν να χρησιμοποιηθεί η ύπαρξή τους ως πρόφαση και για «εικονικές» επιτροπές, να παρακαμφθούν και τελικά να επιτρέψουν να επιβληθεί μια -αμφίβολα αντιπροσωπευτική και προαποφασισμένη- Κεντρική Συντονιστική Επιτροπή που θα αναλάμβανε... αργότερα την οργάνωση των καταλήψεων και που με το πρόσχημα του «συνωμοτισμού», ουσιαστικά τις υπονόμησησε.

Παρόλο λοιπόν το θερμό κλίμα που υποσχόταν και μια ανάλογα θερμή εβδομάδα, αποκλείστηκε η δυνατότητα μιας άμεσης περαιτέρω επικοινωνίας μεταξύ των αντιστεκόμενων και μιας άμεσης συμμετοχής τους στη λήψη των αποφάσεων, αφού δεν ακολούθησαν άλλες συνελεύσεις. Η υλοποίηση δυναμικών μορφών αντίστασης που προτείνονταν στη συνέλευση -όπως οι καταλήψεις και οι συγκρούσεις με την αστυνομία- και που εξαρτώνται από τη συνενόηση, την εμπιστοσύνη, την αίσθηση της αλληλεγγύης ανάμεσα στους

ανθρώπους που τις επιχειρούν, έμεινε να «διευθετηθεί» μέσω κινητών τηλεφώνων από τα μέλη της συντονιστικής επιτροπής. (Και επειδή ο τρόπος οργάνωσης ενός αγώνα δεν αποτελεί απλά μια φόρμα άσχετη με τους στόχους του, το γεγονός ότι το σχήμα αυτό λειτουργούσε αποτρεπτικά ως προς την κλιμάκωση του αγώνα βασίζεται ακριβώς στις προθέσεις των μελών του και όχι σε «τυχαία λάθη» τους όπως ισχυρίστηκαν σε όψιμες απολογίες...) Σύμφωνα μ' αυτό το μοντέλο συντονισμού, τη σύνθεση και τη μεθοδολογία του, οι απαντήσεις στα ζητήματα που διαρκώς προέκυπταν μέσα στη ρευστή κατάσταση που ακολούθησε -ζητήματα όπως οι όροι της σύγκρουσης, η καταστολή, η συνέχεια, η έκφραση προς τα έξω- ανατίθονταν στην ΚΣΕ, η οποία αποτελούμενη από εύκαιρο προσωπικό οργανώσεων και κομμάτων της αριστεράς, επόμενο ήταν να έχει ως κριτήριο στην κίνησή της τη «γραμμή», τα όρια, τους συσχετισμούς, τη διαλλακτικότητα, τον καιροσκοπισμό και τα ιδεολογήματα κάθε τέτοιου μορφώματος αλλά και τις αντιπαλότητες μεταξύ τους. Αναπόφευκτα, βασικό κριτήριό τους αποτελεί η ένταξή τους σ' αυτό το σύστημα ως η «αριστερά του» και η επιδίωξη μιας καλύτερης, δημοφιλέστερης θέσης μέσα σ' αυτό.

Η εκτροπή του αγώνα στους δρόμους είναι που αποτέλεσε την ήττα ενός τέτοιου σχήματος και τα ίδια τα γεγονότα που συνέβησαν αυτά που ξεπέρασαν τα προαποφασισμένα όριά τους. Η αυτοοργάνωση ήταν αυτό που παλεύτηκε και που σε στιγμές κατακτήθηκε στο δρόμο.

Οι απόπειρες κατάληψης των σχολείων στην Αθήνα αποτυγχάνουν αφού είχαν ανακοινηθεί από το ραδιόφωνο και η αστυνομία φρουρεί από νωρίς τα επίμαχα κτίρια. Οι επόμενες προσπάθειες, που αφορούν τον εξωτερικό αποκλεισμό των εξεταστικών κέντρων ώστε να εμποδιστούν οι υποψήφιοι να διαγωνιστούν, οδηγούν σε άγριους ξυλοδαρμούς διαδηλωτών, κυνηγητό, ρίψεις δακρυγόνων και συλλήψεις.

Από την πρώτη κιόλας μέρα το μήνυμα είναι σαφές: για το κράτος είναι απαραίτητη μια επίδειξη αποφασιστικότητας, χωρίς περιθώρια συνδιαλλαγής, εφόσον δοκιμάζεται η συνολική του πορεία και διακυβεύεται η ικανότητα επιβολής του, όχι μόνο στο συγκεκριμένο μέτωπο αντιπαράθεσης αλλά και σε πολλά άλλα που παραμένουν ανοικτά ή μέλλουν να ανοίξουν λόγω του γενικευμένου χαρακτήρα της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης. Η καταστολή, ορατά πια δεν είναι μια παρεκτροπή του δημοκρατικού καθεστώτος αλλά η αναγκαία στρατηγική του απέναντι σε όποια αντίσταση.

Με τις συνθήκες της αντιπαράθεσης ηλεκτρισμένες, τίθεται το δίλημμα είτε της υποχώρησης είτε της όξυνσης. Οι όροι που θέτει το κράτος δεν λειτουργούν παντού με τον ίδιο τρόπο. Εκεί που διαμεσολαβούνται πιστά από τον εσωτερικό έλεγχο εμφανίζονται ίχνη συμμόρφωσης. Με την κινδυνολογία η με κενές υποσχέσεις η οργή εγκλωβίζεται σε μια υπομονετική θυματοποίηση που βαφτίζεται ώριμη πολιτική στάση. Εμφανίζεται ένα επιχείρημα του τύπου «όσο πιο δαρμένος τόσο πιο δικαιωμένος», που αντλεί προφανώς από τους συσχετισμούς των δημοκρατικών ψευδαισθήσεων του «πολίτη» συσχετισμοί όμως που ακόμη και για όποιους τους σέβονται έχουν ήδη, σε μεγάλο βαθμό, καταλυθεί.

Αλλού, με επίκεντρο τα Πατήσια στην Αθήνα, παρά τους όποιους διαταγμούς μπροστά στις εξοπλισμένες συμμορίες του κράτους και τους αυτοπεριορισμούς που προτάσσουν άσκοπα οι κομματικοί χειραγωγοί, η σύγκρουση γενικεύεται και κλιμακώνεται σε αντεπίθεση.

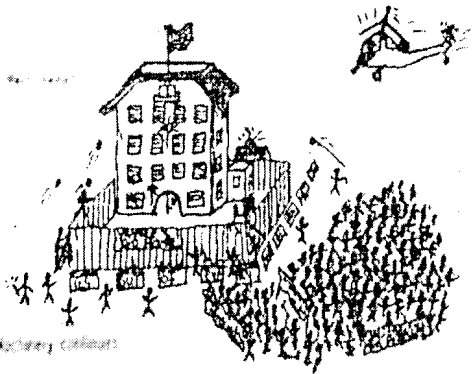

War!

© 1967 by the author. All rights reserved. No part of this book may be reproduced without the author's permission.

© 1967 by the author.

No part of this book may be reproduced without the author's permission.

Στα οδοφράγματα ακούγεται «το δίκιο το έχουν οι εξεγερμένοι και όχι οι ρουφιάνοι και οι προσκυνημένοι»... Μια ανάλογη κατάσταση εξαπλώνεται σε πολλές από τις τριάντα πόλεις που υπάρχουν εξεταστικά κέντρα. Κόσμος που μπροστά στη θέα των μπάτσων κινείται μπροστά και όχι πίσω, πετροπόλεμος, συνθήματα και φωτιές... Συγχυσμένες οργανώσεις και κόμματα χάνουν το έδαφος κάτω από τα πόδια τους καθώς χάνουν την βασική σχέση που αναπτύσσουν με τους κοινωνικούς αγώνες της βάσης: τον έλεγχο.

Οι εκ πεποιθήσεως χειραγωγοί, που στελεχώνουν τη Συντονιστική Επιτροπή, προκειμένου διαρκώς ν' αποκλιμακώσουν την ένταση ρίχνουν το σύνθημα της απομάκρυνσης από τα σημεία της σύγκρουσης (όπως στα Πατήσια) για να εκφυλίσουν πολυπληθείς μαχητικές διαδηλώσεις σε ηττοπαθείς πορείες αποχώρησης, διασπείρουν ψεύδη για ματαίωση, δήθεν, του διαγωνισμού προκαλώντας σύγχυση κι ανόητες θριαμβολογίες, αλλάζουν τα σημεία συγκέντρωσης οδηγώντας τον κόσμο μακριά από το δεδομένο χώρο της σύγκρουσης εκεί όπου τίποτα δεν συμβαίνει και τίποτα δεν πρόκειται να συμβεί (από τα Πατήσια στην Πεύκη). Οι αρχικές επιλογές των χειραγωγών για συμβολική (όπως στην Πεύκη) ή ελεγχόμενη έστω σύγκρουση (όπως στα Πατήσια τις πρώτες ώρες) κατέρρευσαν από την ίδια τη δυναμική της αντιπαράθεσης και αντικαταστάθηκαν από την επιλογή της μη σύγκρουσης όταν αυτή πιά ήταν σε εξέλιξη και η εκτροπή γύρω από το εξεταστικό κέντρο ξεπερνούσε τις προσδοκίες και των εκ πεποιθήσεως συγκρουσιακών...

Aποφασιστική σημασία στην πραγματοποίηση της εξεγερτικής εκτροπής του αγώνα στους δρόμους είχε η συνάντηση ενός πολύμορφου πλήθους που είχε τους λόγους και τη διάθεση της σύγκρουσης με το κράτος, με ανθρώπους του συγκεκριμένου αγώνα που φάνηκαν μέσα απ' αυτόν να ανακαλύπτουν ειλικρινά την επιθυμία για ζωή και αξιοπρέπεια, διευρύνοντας τον έτσι με την ίδια τους τη δράση.

Σ' αυτόν τον αγώνα αξιοσημείωτη ήταν η κριτική και δυναμική ταυτόχρονα επέμβαση πολλών αναρχικών και αντιεξουσιαστών που συμμετείχαν και συνέβαλλαν αποφασιστικά στην ώσμωση και τη διαπάλη στο εσωτερικό του αγώνα και στη μαχητικότητα του έναντι των δυνάμεων κρούσης της κρατικής καταστολής. Παρ' όλο τον μάλλον αυτοσχέδιο κι ασυνεχή τρόπο δράσης τους που εμπόδιζε μια βαθύτερη ακόμη κι αποτελεσματικότερη επίδρασή τους, ξεδιπλώνοντας μ' αυθορμητισμό και ενθουσιασμό στους δρόμους τις έμπρακτες θέσεις τους για την αυτοοργάνωση, την αλληλεγγύη και την αντίσταση, έγιναν ακόμη μια φορά όχι μόνο αιτία της ιδιαίτερης ανησυχίας αλλά και στόχος της εκδικητικότητας και αυτών που φιλοδοξούν να χειραγωγήσουν τους κοινωνικούς αγώνες και αυτούς που θέλουν να τους καταστείλουν.

Η βία του κράτους δεν είναι από μόνη της ικανή *αυτόματα* να γεννήσει και να οπλίσει ηθικά την αντεπίθεση. Συμβάλλει όμως στο να διαρρηχθεί στην κοινωνική μνήμη η μερικότητα και η αποσπασματικότητα που της επιβάλλεται από την καθημερινή διάβρωση που προωθεί η κυρίαρχη ιδεολογία. Σε τέτοιες καταστάσεις ανασύρονται στην επιφάνεια μηνύματα που σε προηγούμενες στιγμές αγώνα κατατέθηκαν μέσα από τη δράση και το λόγο επαναστατικών υποκειμένων, όπως οι αναρχικοί, ακόμα και σε εποχές φαινομενικής ή ουσιαστικής ύφεσης του κοινωνικού πολέμου.

Το γεγονός ότι αγωνιστές έδρασαν, χωρίς την υπολογιστική νοοτροπία που δικαιώνει την αντίσταση μόνο μέσα στην κάλυψη της μαζικότητας, περιφρονώντας τους «αρνητικούς συσχετισμούς» της «αντικειμενικής πραγματικότητας» και με αυτοπεποίθηση στην επιλογή ενός τρόπου ζωής αλλά και στην παρεμβατικότητά του, κράτησε το πνεύμα της εξέγερσης ζωντανό για πολλούς περισσότερους. Σ' αυτή την εποχή που οι εξουσιαστικοί σχεδιασμοί σπέρνουν μια διάχυτη ανασφάλεια που θέτει το δίλημμα της αντίστασης ή της δειλής συντηρητικοποίησης, οι αγώνες που προηγήθηκαν ενθαρρύνουν την πρώτη κατεύθυνση, καθιστώντας ευρύτερα οικειοποιησιμο τον ανατρεπτικό λόγο και τις ανατρεπτικές πρακτικές.

Μέσα στα στενά πλαίσια που επιχειρήθηκε να τεθεί ο αγώνας (ατά της κοντόφθαλμης αντικυβερνητικής οπτικής ή της διαχωρισμένης ανησυχίας για την παιδεία), και που αναπόφευκτα αν επικρατούσαν θα διαμόρφωναν τις μορφές και την έκτασή του, οι συγκρούσεις γύρω από τα εξεταστικά έγιναν οι πιο ενδιαφέρουσες στιγμές.

Καταρχήν για αυτούς που συμμετείχαν σήμαινε ένα πέρασμα από τη μοιρολατρία -που εμπεριέχεται στο ρόλο του θύματος- στην ενεργητική αντεπίθεση. Ήταν η σύγκρουση με το κυρίαρχο επιχείρημα, ότι «αυτή η τάξη πραγμάτων είναι αναπόφευκτη και ανίκητη, οπότε οι αντιδράσεις μας πρέπει συνέχεια να υπαγορεύονται από το γεγονός ότι στο τέλος θα χάσουμε και δεν πρέπει να κοπούν οι γέφυρες με τη δυνατότητα της επιστροφής στην ίδια και χειρότερη καθημερινότητα». Τις στιγμές της εξέγερσης, η ελευθερία δεν ταυτίζεται με την εξασφάλιση της επιβίωσης και είναι αυτό το βίωμα της ελευθερίας που διακυβεύεται, η εγκατάλειψή του η μόνη αίσθηση ήττας. Υπήρξαν στιγμές που ο κόσμος που βρέθηκε εκεί αναγνώρισε στον εαυτό του κάτι παραπάνω από τον δέσμο μιας πλαστής κοινωνικής συναίνεσης στην εξουσία, με βάση την οποία πρέπει να αποδέχεται την ταπείνωση έως και τον ξυλοδαρμό του. Στιγμές που αφυπνίστηκε μια συνείδηση, ικανή να οπλίσει τους αντιστεκόμενους ενάντια στους φρουρούς της τάξης.

Για μια κοινωνία που μεγάλα μέρη της ασφυκτιούν από την κυρίαρχη πραγματικότητα, και που συνήθως καταναλώνονται σε έναν εσωτερικό μικροεξουσιαστικό και αντιστικό ανταγωνισμό, αναδείχτηκε για μια ακόμη φορά και ο στόχος μιας πραγματικής επίθεσης και η δυνατότητά της: ότι η εξουσία δεν είναι άτρωτη όσο υπάρχουν αυτοί που την αντιπαλεύουν, που δεν διστάζουν να της επιτεθούν θέτοντας την αντίσταση πάνω από τις επιβαλλόμενες απειλές και τις συμβάσεις. Ένα μήνυμα ώθησης, έμπνευσης και αλληλεγγύης, που υπερβαίνει τις οριοθετημένες αιχμές του συγκεκριμένου αγώνα, στέλνεται σε κάθε καταπιεζόμενο, σε κάθε εξεγερμένο.

Η εξέλιξη αυτή στάθηκε σημαντική κυρίως γιατί η σύγκρουση που πραγματώθηκε στο επίπεδο του δρόμου αποτελεί μέρος και έκφραση μιας συνολικότερης συγκρουσιακής αντίληψης, επηρεάζοντας όλα τα επίπεδα του αγώνα. Καθιστώντας αποφασιστικές τις διαθέσεις, κλονίζει τις παγιωμένες λύσεις της διαπραγμάτευσης και της συνδιαλλαγής. Αφήνει πίσω τις ιέσεις του κοινωνικού ελέγχου, γεννά όλες τις απαραίτητες αντιφάσεις για τη συνέχεια του πολέμου. Ξεπερνά το επίπεδο της καταγγελίας του «κρατικού αυταρχισμού», που αποτελούσε μια διαφήμιση της παντοδυναμίας του καθεστώτος ακόμα κι όταν αυτή κλονιζόταν και έσπερνε την ηττοπάθεια, υπονομεύοντας την προοπτική της αντεπίθεσης. Εδώ βρίσκεται και ο λόγος που οι συγκρούσεις -αλλά κυρίως οι πιο συνειδητοί φορείς τους, αυτοί που προωθούσαν μια τέτοια στάση- δέχτηκαν την άμεση καταστολή του κράτους όσο και σταθερές απόπειρες αποπολιτικοποίησης και υποτίμησής τους από τους επίδοξους διαμεσολαβητές του αγώνα.

Ο διαγωνισμός τελικά ολοκληρώνεται δια πυρός και σιδήρου έχοντας αφήσει πίσω του οδομαχίες και αρκετούς συλληφθέντες. Παρά την αμηχανία πολλών από αυτούς που συμμετείχαν στον αγώνα για τη συνέχειά του, αφού έληξε η κίνηση γύρω από ένα συγκεκριμένο σημείο αναφοράς, η τάξη δεν έχει καταφέρει να επιβληθεί. Την ίδια στιγμή οι συνδικαλιστές, μέσω διακηρύξεων περί “δικαίωσης” του αγώνα και εξαργύρωσής του στο Συμβούλιο της Επικρατείας, αποσκοπούν στο να τον επαναφέρουν στα ήδη διαρρηγμένα συντεχνιακά πλαίσια. Η αδυναμία στο να επιβληθεί κάτι τέτοιο διαφαίνεται και σε κάποιες κινήσεις που ακολουθούν: στην πορεία που πραγματοποιείται την ημέρα λήξης του διαγωνισμού, δέχεται επίθεση από διαδηλωτές ο πρόεδρος της ΟΛΜΕ, ενώ ακούγεται το σύνθημα “πόλεμος ταξικός - όχι συνδικαλισμός”. Στα δικαστήρια της Ευελπίδων δεν λείπουν οι άγριες διαθέσεις των συγκεντρωμένων απέναντι στους φρουρούς των συλληφθέντων από τα εξεταστικά κέντρα.

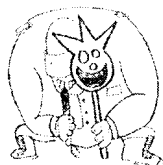
Οι διαστάσεις της μάχης έχοντας εξαπλωθεί σε ένα ευρύτερο πεδίο, έχουν υπονομεύσει περισσότερες πτυχές της ειρηνικής λειτουργίας των κυρίαρχων θεσμών από τη διεξαγωγή ενός διαγωνισμού. Η δυναμική της οξυμένης κοινωνικής αντιπαράθεσης που εκδηλώθηκε τις προηγούμενες μέρες δεν μπορεί αυτόματα να σβήσει.

Μέσα σ' αυτή τη στιγμή του αγώνα, έρχεται η επίθεση ομάδας φασιστών, που με την κάλυψη της αστυνομίας τραυματίζουν δύο εκπαιδευτικούς και σοβαρότερα έναν φοιτητή έξω από τα δικαστήρια της Ευελπίδων, μετά από συγκέντρωση αλληλεγγύης στους συλληφθέντες που παραπέμπονται στον ανακριτή.

Το γεγονός αυτό σηματοδοτεί μια αναβάθμιση του επιπέδου της σύγκρουσης. Η αλλαγή που φέρνει μια δολοφονική επίθεση στο εσωτερικό ενός αγώνα, και που θα μπορούσε να έχει σαν στόχο οποιονδήποτε συμμετείχε, υπερβαίνει τα προηγούμενα όριά του.

Παρόλη την αμηχανία μέρους των κρατικών μηχανισμών που προωθούσαν την εκτόνωση και τώρα βρίσκονται εκτεθειμένοι, δεν φαίνεται να υπάρχουν πολλές επιλογές. Τα γεγονότα είτε θα προκαλέσουν μια κρίση στο σύστημα ή μια κρίση σε αυτούς που έχει απέναντί του. Από όλα τα κρατικά προπαγανδιστικά μέσα παρουσιάζεται ο μύθος των “ακροκινούμενων ομάδων”, σύμφωνα με τον οποίο δύο περιθωριακά άκρα συγκρούονται ενώ η κοινωνία είναι ο αθώος και ανυπεράσπιστος και από τους δύο θεατής.

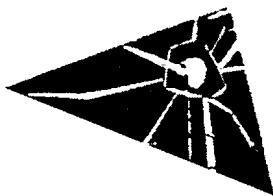
Το κράτος επιδιώκει να μεταφέρει τη σύγκρουση στο επίπεδο ενός δήθεν τυφλού και απολίτικου ανταγωνισμού στο περιθώριο της κοινωνίας, στον οποίο το ίδιο είναι απαραίτητο για να επιβάλει την τάξη και να εξασφαλίσει τη συνύπαρξη. Μ' αυτό τον τρόπο επιχειρεί να νομιμοποιήσει αναδρομικά όλες τις βίαιες μεθόδους που χρησιμοποίησε ενάντια στον αγώνα. Με το σχήμα των "ακροκινούμενων ομάδων" φιλοδοξεί να εγκληματοποιήσει τη βία των αντιστεκόμενων ταυτίζοντάς την με τη βία των παρακρατικών, να διαστρεβλώσει την πραγματικότητα της σύγκρουσης κράτους-κοινωνίας που διεξάγεται, να απαλείψει το γεγονός ότι δυναμικές μορφές αντίστασης ενάντια στις κρατικές δυνάμεις αποτέλεσαν κοινωνική επιλογή. Το δημοκρατικό καθεστώς χρησιμοποιεί τη δράση των φασιστών για να εξιλεωθεί και σπεύδει να δηλώσει την απέχθειά του προς τους τραμπούκους με τα ξυρισμένα κεφάλια. Αφήνει φυσικά απ' έξω το γεγονός ότι ο σημερινός φασισμός, σε όλα τα επίπεδα (από την οικονομική εκμετάλλευση των μεταναστών μέχρι τον εγκλεισμό τους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, τα βασανιστήρια, τους βιασμούς και τις δολοφονίες), είναι μάλλον η πολιτική του ίδιου του σύγχρονου κράτους και των επίσημων οργάνων του, παρά το όραμα των επίδοξων αναβιωτών του ναζισμού, που απλά μπορούν να κινούνται συμπληρωματικά με τις οργανωμένες κατασταλτικές δυνάμεις και όπου αυτές υποχρεώνονται να κρατούν τα προσχήματα. Αφήνει απ' έξω το απλό γεγονός ότι όλες τις προηγούμενες μέρες η κατασταλτική βία ήταν η στρατηγική του ίδιου του δημοκρατικού καθεστώτος, που κινητοποίησε τα αντανακλαστικά των φασιστών, οι οποίοι ήρθαν να λειτουργήσουν ως δεκανίκι του.

Τα επιχειρήματα που αντλεί το κράτος από το ιδεολογικό του οπλοστάσιο αφομοιώνονται από ένα "κοινό" ευάλωτο στους εκβιασμούς της δημοκρατίας: τους χειραγωγούς και τους χειραγωγούμενους αυτού του αγώνα, που στέκονται απολογητικά μπροστά στη φιλολογία περί "ακροκινούμενων ομάδων". Όντας οι ίδιοι αποκλεισμένοι σε μια θέση διαρκούς άμυνας που αναγνωρίζει αυτόν τον κόσμο σαν τον μόνο δυνατό, ξέρουν να επικοινωνούν με την κυρίαρχη λογική και ανταποκρίνονται στα διλήμματα που θέτει. Ως φορείς του κοινωνικού προτεσταντισμού, βρίσκουν ένα ρόλο μόνο όταν υπάρχει αντικείμενο διαμαρτυρίας. Αντίθετα, όταν μια διεκδίκηση ξεπερνά τον εαυτό της και διεξάγεται με όρους κοινωνικού πολέμου αδυνατούν να παρακολουθήσουν το επίπεδο του και τρέπονται σε άτακτη φυγή. Ζητούν, ως αθώοι και αμέτοχοι της σύγκρουσης πολίτες, την προστασία του κράτους από τους φασίστες και εκλιπαρώντας τους μηχανισμούς του να τους τιμωρήσει νομιμοποιούν την όποια επέμβασή τους χωρίς καμία πρόθεση να της αποδώσουν πολιτικό κόστος.

Μέσα σε αυτό το πνεύμα, δύο μέρες μετά το φασιστικό χτύπημα, αποφασιζεται (στα γραφεία κάποιου αριστερού κόμματος) μια αυτοελεγχόμενη συγκέντρωση και πορεία διαμαρτυρίας, που θα καταδικάζει τη βία, ως ουδέτερο πια φαινόμενο, και θα καταγγέλει την... "ολιγωρία της κυβέρνησης στη σύλληψη των δραστών". Οι διοργανωτές της επιθυμούν να καταθέσουν δημόσια ότι αποκηρύσσουν και αποποιούνται την δυναμική αντίσταση, μέσω ενός γεγονότος που θα σημάνει την επιστροφή στην "ασφαλή" καθημερινότητα της υποταγής.

Η προγραμματισμένη όμως συγκέντρωση στην πλατεία Κάνιγγος δεν θα πραγματοποιηθεί με χαρακτηριστικά αναδίπλωσης μπροστά στην αποκάλυψη του ωμού προσώπου της κυριαρχίας. Κι αυτό εξαιτίας της δράσης των πιο μαχητικών και ριζοσπαστικών στοιχείων του αγώνα που δεν έχουν κανένα λόγο ούτε να εξωραϊσουν αυτή την ωμότητα ούτε να σοκάρονται από την ποιότητα ενός εχθρού στον οποίο στέκονται καθημερινά αντιμέτωποι και που στην αποκάλυψή του δεν βλέπουν κάτι το πρωτοφανές και το αποθαρρυντικό, αλλά μια ευκαιρία επίθεσης. Εξ'άλλου, αυτή τη συγκεκριμένη στιγμή του αγώνα τίθεται πιο άμεσα το ζήτημα είτε του πολέμου με τον κυρίαρχο κόσμο είτε της συνδιαλλαγής με τους εκπροσώπους του. Μπροστά στην απουσία κάθε διεκδικητικού στόχου και μπροστά στο γεγονός μιας δολοφονικής απόπειρας στο εσωτερικό του αγώνα, αυτό που φαντάζει ανελέητο είναι η συμμόρφωση στις απειλές των εξουσιαστικών μηχανισμών και όχι το να οπλίζεσαι για να αντεπιτεθείς.

Από την αρχή της πορείας, σύντροφοί μας επιχειρούν να εκτρέψουν το κλίμα της εθελοντικής υποχώρησης. Έμπρακτα αρνούνται τον ακρωτηριασμό και τον αφοπλισμό του αγώνα και δεν διστάζουν να κινηθούν ανατρεπτικά μέσα στο νέο επίπεδο της σύγκρουσης. Αναγνωρίζουν στον εαυτό τους, στους εξεγερμένους, το δίκαιο της επίθεσης, αγνοώντας τους περιορισμούς και τους κανόνες που θέλουν μια σύγκρουση να είναι “δικαιολογημένη” μόνο αφού έχει προηγηθεί επίθεση της αστυνομίας.

Όπως ήταν ξεκάθαρο απ’ την αρχή, οι αναρχικοί παρεμβαίνουν στα πεδία εκδήλωσης του κοινωνικού ανταγωνισμού -ακόμα κι όταν στην αφετηρία του έχει αμυντικό χαρακτήρα- επιδιώκοντας να εξελιχθεί σε στιγμή πολέμου με το καθεστώς. Κι όταν οξύνεται η αντιπαράθεση, αλλά και όταν αυξάνονται τα ρίσκα, δεν θα μπορούσαν παρά να είναι εκεί. Αυτό που έχει πια σημασία είναι η έμπρακτη απάντηση σε όσα συμβαίνουν, η ριζοσπαστική κριτική στη λογική της θυματοποίησης των αγωνιστών, η άρνηση σε κάθε απόπειρα εγκατάλειψης του αγώνα και παράδοσης στις λογικές και τα χτυπήματα του εχθρού.

Στην Κάνιγγος, την ώρα της συγκέντρωσης, ομάδες εξεγερμένων επιτίθενται στις διμοιρίες των ΜΑΤ που είναι ακροβλοσιμένες στους γύρω δρόμους και πυροβολούν ένα αυτοκίνητο της αστυνομίας. Ένας μπάτσος βγάζει το όπλο του και πυροβολεί μέσα στον κόσμο της διαδήλωσης, τραυματίζοντας έναν καθηγητή. Στην επίθεση των ΜΑΤ που ακολουθεί συλλαμβάνεται ο αναρχικός Κώστας Μητροπέτρος.

Από την πρώτη στιγμή αντιμετωπίζεται ως αιχμάλωτος μιας ιδιαίτερα οξυμένης στιγμής του αγώνα, μέσα στην οποία δεν χωρούν προσχήματα και δισταγμοί. Μιας στιγμής που αποτελεί συνέχεια της αντίστασης στους δρόμους γύρω από τα ξεταστικά κέντρα, αλλά και ποιοτικά βρίσκεται ένα βήμα -ακόμα πιο μπροστά, αφού επαναφέρει την επαναστατική βία στο προσκήνιο της κοινωνικής αντιπαράθεσης. Το γεγονός ότι συνελήφθη σε μια στιγμή πολωμένης πολιτικής και κοινωνικής σύγκρουσης, τον καθιστά, περισσότερο από τους υπόλοιπους συλληφθέντες των προηγούμενων ημερών, στόχο των διωκτικών αρχών του κράτους.

Από την αρχή του αποδίδονται κατηγορίες -κακουργήματα και πλημμελήματα- για κάθε δυναμική πρακτική που συνέβη, σε διαφορετικά σημεία και διαφορετικούς χρόνους αυτής της πορείας. Δύο μήνες αργότερα εκδίδεται ένταλμα εναντίον του και τον Νοέμβρη του '98 ξανασυλλαμβάνεται και προφυλακίζεται. Μέχρι σήμερα είναι κρατούμενος στις φυλακές Κορυδαλλού και δικάζεται την 1η Νοέμβρη του '99.

Ο Κώστας Μητροπέτρος ποτέ δεν αποδέχτηκε τις κατηγορίες που του αποδίδονται και ποτέ δεν αποποιήθηκε τη συμμετοχή του στον αγώνα. Μέσα από τη δίωξή του επιχειρείται η ποινικοποίηση της πολιτικής του ταυτότητας, γνωστή εξάλλου στους μηχανισμούς από πολλές προηγούμενες στιγμές αγώνα που συμμετείχε - όπως η κατάληψη της ΑΣΟΕΕ το '94 και η εξέγερση στο Πολυτεχνείο του '95, όπου είχε συλληφθεί. Τόσο το παρελθόν της αναρχικής του δράσης όσο και το παρόν, που τον έφερε αλληλέγγυο στον αγώνα των αδιόριστων, χρησιμοποιήθηκε αποκάλυπτα ως τεκμήριο ενочής για την πολύμηνη φυλάκισή του.

Η ομηρία του θέλει να τρομοκρατήσει όσους συμμετείχαν στην αντίσταση που ξεκίνησαν οι αδιόριστοι, όσους δημιούργησαν και έζησαν τις πιο όμορφες στιγμές, αυτές που γέννησαν τα πιο επικίνδυνα μηνύματα μιας εβδομάδας σύγκρουσης έξω από τα σχολεία, λίγων ημερών άρνησης των επιβεβλημένων ρόλων - ημερών που εμπειριέχουν ζωντανό τον κίνδυνο να δυναμιτίζουν το μέλλον. Πολύ περισσότερο η απόπειρα τρομοκρατήσης στρέφεται προς όλους όσους δημιούργησαν γεγονότα -όπως στην Κάνιγγος- που αναδεικνύουν ότι τίποτα δεν είναι αρκετό για να εγκλωβίσει την ανατρεπτική δράση στο φόβο και να ανακόψει τη μαχητικότητα των εξεγερμένων απέναντι στο κράτος, τους φρουρούς και τα σύμβολά του. Η δίωξή του είναι μια προσπάθεια εγκληματοποίησης των δυναμικών πρακτικών του αγώνα, που το κράτος προσπάθησε να αποπολιτικοποιήσει ταυτίζοντάς τις με τις φασιστικές ενέργειες, με στόχο την εξημέρωση της αντίστασης σε μια ακίνδυνη διαμαρτυρία.

Στο πρόσωπό του διώκεται η αλληλέγγυα και κριτική παρέμβαση των αναρχικών στις κοινωνικές αντιστάσεις, για το ξεπέραςμα του αμυντισμού, τη ριζοσπαστικοποίηση του λόγου και των πρακτικών, την ενίσχυση και διεύρυνση των μηνυμάτων του αγώνα. Η αιχμαλωσία του, ως μέρος της ευρύτερης πολιτικής του κράτους, θέλει να υπονομεύσει την ανατρεπτική δράση, διαχωρίζοντάς την από τα μέτωπα που ανοίγονται.

Για μας η αλληλεγγύη στον Κώστα Μητροπέτρο -όπως και σε κάθε πολιτικό κρατούμενο- αντανακλά τη βούλησή μας ν' αγωνιζόμαστε, να βρισκόμαστε παντού και πάντα όπου κυφορείται η δυνατότητα μιας πολιτικής και κοινωνικής αντιπαράθεσης με το κράτος και τους μηχανισμούς του, όπου μπορεί να γεννηθεί η εξέγερση.

Το να μην αποδεχόμαστε την ομηρία αγωνιστών, αυτών που διακινδυνέψαμε μαζί για την ελευθερία, το να μην εγκαταλείψουμε την αλληλεγγύη -στο όνομα του καιροσκοπισμού- σ' ένα συνολύλειμα γνωστών δραστηριοτήτων, ατόμων και θεσμών, είναι η ίδια η αξιοπιστία του αγώνα μας.

Η αλληλεγγύη εξάλλου δεν μπορεί παρά να εκδηλώνεται όταν οι μνήμες και οι προοπτικές του αγώνα παραμένουν ζωντανές. Γι αυτό το λόγο η απουσία της δεν εκπλήσσει όταν βαραινεί όσους προωθούσαν έτσι κι αλλιώς την εκτόνωση και την ήττα, όσους βιάζονταν να λήξει ανώδυνα μια στιγμιά σύγκρουσης για να εξαργυρώσουν τους απογοητευμένους ως ψηφοφόρους ή να ικανοποιηθούν με την προσφορά λίγων θέσεων εργασίας που θα τους έκλεινε το στόμα, όσους εγκατέλειψαν την αλληλεγγύη πρώτα μεταξύ τους, αφού αρνήθηκαν να είναι αγωνιζόμενοι, πρώτου αδιαφορήσουν για φυλακισμένους συντρόφους. Μ' αυτή την έννοια η εγκατάλειψη της αλληλεγγύης είναι αποτέλεσμα της υποχώρησής τους -ντυμένης με σάπια επιχειρήματα που καταφεύγουν σε στερεότυπα για να την δικαιολογήσουν. Είναι συνέπεια της εγκατάλειψης του ίδιου του αγώνα, καθιστώντας τελικά γελοία και τυχοδιωκτική την όποια -επιλεκτική και διαστρεβλωμένη- αναφορά από μεριά τους σ' εκείνα τα γεγονότα, που στις πιο κρίσιμες στιγμές τους δεν έπαυαν να τα υπονομεύουν.

Έτσι και αλλιώς σ' αυτή την ιστορία εμφανίστηκαν πολλοί... Άνθρωποι που εξάντλησαν τα περιθώρια της αδιαφορίας ή της ανοχής, που προδόθηκαν από την εμπιστοσύνη τους στις αξίες και τις δομές αυτού του κόσμου. Άνθρωποι που εξεγέρθηκαν για πρώτη φορά και άλλοι που από καιρό έχουν κάθε λόγο να καταστρέφουν στο υπάρχον την αντανάκλαση της μιξέριας και της εξαθλίωσης που κουβαλά η εξουσία. Τέλος, εκτός απ' αυτούς που είδαν την ευκαιρία να αλιεύσουν ψηφοφόρους και ακολουθητές, εμφανίστηκαν και κάποιοι ηττημένοι, που ενώ έχουν κάνει ό,τι μπορούν για να προωθήσουν την ανακωχή και το συμβιβασμό, σε σημείο συνεργασίας με τις αρχές, ενώ έχουν καταδικάσει κάθε εξεγερτικό εγχείρημα, στο όνομα της μαζικότητας θυμήθηκαν ότι υπάρχει κοινωνία ή βρήκαν το πρόσχημα να εκφέρουν την απαξιωμένη άποψή τους και να περιφέρουν την εξίσου απαξιωμένη παρουσία τους.

Αν εξαιρέσουμε αυτόν το μικρό και ασήμαντο συρφετό που, ηθικά και πολιτικά απαξιωμένος, δεν έχει να προσφέρει τίποτα περισσότερο από την ανυποληψία του, η διαφορετικότητα ενός πλήθους αγωνιστών γέννησε ένα ενδιαφέρον έδαφος συνάντησης και αντίστασης της κοινωνικής βάσης. Εκεί που συναντήθηκαν οι αποκλεισμένοι του παρόντος και του μέλλοντος και αρνήθηκαν το χαρακτηρισμό που τους προσδίδει η αγορά, αυτόν του προϊόντος ενός καθημερινού πολέμου έξω από αυτούς, και έγιναν οι ίδιοι που επιλέγουν να τον ορίσουν και να τον διεξάγουν. Εκεί που δοκιμάστηκε αυθόρμητα η αυτοοργάνωση και φάνηκαν τα όρια του «επαγγελματικού» πολιτικού συγκεντρωτισμού. Εκεί που οι αιχμές ενός μετώπου γίνονται σημεία αναφοράς, χωρίς να αποτελούν ένα όριο περιχαράκωσης. Εκεί που οι αντιφάσεις και η θραύση μιας συνθήκης ανακωχής δεν γέννησαν την ανασφάλεια αλλά την πρόκληση να εξερευνηθούν οι δυνατότητες αντίστασης μέσα σε συνθήκες απρόβλεπτες και χωρίς εγγυήσεις. Εκεί που οι φόβοι που προκαλούν οι εξουσιαστικοί σχεδιασμοί δεν εξισώθηκαν με τον φόβο να τους ανατρέψεις.

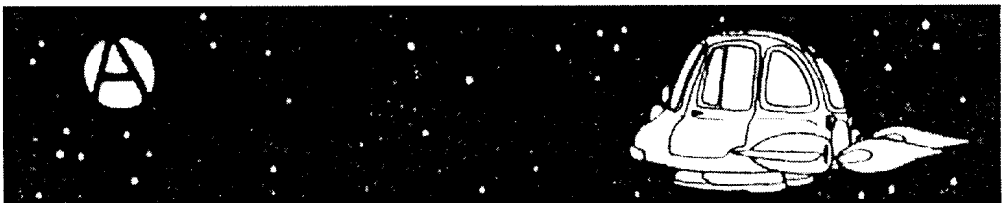

Εκεί που όσα συνέβησαν ήταν μοναδικά και ήταν κάποτε τα πάντα, και που μας κάνουν να επιθυμούμε συνέχεια κάτι περισσότερο, ποτέ κάτι πιο δοκιμασμένο και φθαρμένο ή μετριοπαθέστερο. Εκεί που όσα συνέβησαν δεν είναι τίποτα μπροστά σε ό,τι μας κάνουν να ονειρευόμαστε...

Σ' έναν κόσμο χαρτογραφημένο και κατεχόμενο από τους κονκισταδόρες του κέρδους, που τείνουν να επιβάλλουν τον έλεγχο και την αλλοτρίωση σε κάθε στιγμή της ύπαρξης, και που η καθημερινή αντίσταση δεν παύει να ανακαλύπτει υπόγειες διεξόδους, δεν θα πάψουμε ποτέ να αναζητούμε και να προετοιμάζουμε εκείνες τις στιγμές συσπείρωσης και έκρηξης των πολύμορφων αντιστάσεων.

Δεν θα σταματήσουμε να είμαστε αλληλέγγυοι με όσους εξηγείρονται, εχθρικοί στην ενσωμάτωση και την καταστολή που προωθούν τα εκσυγχρονιστικά σχέδια του κράτους και του κεφάλαιου, καχύποπτοι μπροστά στους αυτόκλητους καθοδηγητές των κοινωνικών αντιστάσεων. Να προωθούμε, τόσο στο εσωτερικό των αγώνων όσο και έναντι των κρατικών σχεδιασμών, την αυτοοργάνωση, την αντίσταση, την αλληλεγγύη, την επίθεση...

*Κύκλος Αναρχικών
Αθήνα, Οκτώβρης 1999*

ΧΡΟΝΙΚΟ

Παρασκευή 5 Ιούνη: Γενική συνέλευση των αδιόριστων στο Πολυτεχνείο όπου συμμετέχουν πάνω από 1.000 άτομα, με σκοπό να οργανώσουν δυναμικές κινητοποιήσεις ενάντια στο διαγωνισμό του ΑΣΕΠ.

Τετάρτη 10 Ιούνη: Μεγάλη πορεία στο κέντρο της Αθήνας που συμμετέχουν αδιόριστοι, μαθητές, άνεργοι και εργαζόμενοι.

Ενώ έχει απορριφθεί από την Κεντρική Συντονιστική Επιτροπή η πρόταση να γίνουν αιφνιδιαστικές και μαζικές έφοδοι-καταλήψεις στα εξεταστικά κέντρα από τον κόσμο της πορείας, μέλη της σε συνεργασία με οργανώσεις αποφασίζουν να καταλάβουν το πιο απόμερο εξεταστικό κέντρο της Αθήνας, αυτό της Πεύκης. Το πρωί και μετά από διαπραγμάτευση με την αστυνομία αποχωρούν ενώ δύο άτομα συλλαμβάνονται. Στον Πύργο, τη Ρόδο, την Κοζάνη και τη Λαμία τα εξεταστικά κέντρα καταλαμβάνονται, ενώ σε πολλά σημειώνονται και συγκρούσεις με τα ΜΑΤ.

Πέμπτη 11 Ιούνη: Μια μέρα πριν το διαγωνισμό. Σε όλη την Ελλάδα σε 30 εξεταστικά κέντρα γίνονται συμπλοκές με τους μπάτσους που τα φρουρούν, οδομαχίες ή καταλήψεις.

Πατήσια: «...Το ραντεβού είναι στις 10 το πρωί στον ηλεκτρικό σταθμό του Αγ. Ελευθέριου... Μαζεύονται εκατοντάδες, αδιόριστοι, άνεργοι, διάφορες οργανώσεις, φοιτητές, αντιεξουσιαστές, αναρχικοί. Στις 11 ξεκινάει η πορεία προς το 18ο Λύκειο... Διαπληκτιζόμαστε με αριστερούς, οι οποίοι θεωρώντας την κινητοποίηση χωράφι τους, φιλοδοξώντας να τη χειραγωγήσουν και με πρόφαση την αντίθεσή τους σε πέτρες που κάποιοι μάζευαν, προσπαθούν ανεπιτυχώς να μας διαχωρίσουν και να μας διώξουν. Σύντομα η πορεία φτάνει μπροστά στο εξεταστικό κέντρο αντιμέτωπη με μεγάλο αριθμό ΜΑΤ που έχουν ζώσει το κτίριο. Έχουν σχηματίσει αλυσίδες, πολλοί κρατάνε ξύλα και σημαίες, υπάρχουν κράνη και μαντήλια, η ένταση μεγαλώνει. Ένα μπουκάλι με μπογιά εκτοξεύεται στους μπάτσους. Οι φιλόδοξοι χειραγωγοί έχουν τις ντουντούκες και προσπαθούν να διαχειριστούν την κατάσταση. Οδηγίες που ακούγονται όπως «σιγά-σιγά, άλλο ένα βήμα μπροστά» αποπνέουν δέος για τα ΜΑΤ παρά πάθος για επίθεση. Είναι φανερό ότι τους ενδιαφέρει ένα προσχηματικό σπρώξιμο των πρώτων αλυσίδων με τις πολυάριθμες, εξαγριωμένες και πλήρως εξοπλισμένες διμοιρίες, και μετά υποχώρηση υπό την πίεση των δακρυγόνων και των γκλόμπ. Οι περισσότεροι από τους αναρχικούς βρισκόμαστε μαζεμένοι σε μια πλευρά της πορείας. Με υψωμένες γροθιές φωνάζουμε δυνατά συνθήματα. Το κλίμα που πήγαν να διαμορφώσουν οι ντουντούκες ανατρέπεται. Το πάθος κορυφώνεται, τα αντικείμενα που ρίχνονται σποραδικά στους μπάτσους πυκνώνουν, η σύγκρουση έχει ξεκινήσει. Οι διμοιρίες επιχειρούν να διαλύσουν τον κόσμο με χρήση χημικών από κοντινή απόσταση. Αν και όχι αμέσως, υπό την πίεση των ασφυξιογόνων, οι συγκεντρωμένοι αρχίζουν να υποχωρούν συντεταγμένα και οι μπάτσοι προχωρούν αργά περιμένοντας να αραιώσει ο κόσμος για να χτυπήσουν. Προτάσσουμε έμπρακτα την αντεπίθεση. Οι πέτρες λίγες στην αρχή, γίνονται πολύτιμες. Στα γύρω στενά ψάχνουμε για οικοδομικά υλικά, σπάμε ζαρντινιέρες. Οι μπάτσοι υποχρεώνονται σε υποχώρηση, ανασυντάσσονται, ρίχνουν, από μακριά τώρα, δακρυγόνα και ξαναπλησιάζουν... Αρκετοί παραμένουμε μπροστά, συμμετέχουμε στις οδομαχίες, φωνάζουμε συνθήματα. Σύντομα θα αναγκαστούμε να ανασυνταχθούμε στον ηλεκτρικό σταθμό, εκεί που έχει συγκεντρωθεί και το μεγαλύτερο μέρος της πορείας. Είναι γνωστές τέσσερις συλλήψεις που έγιναν μπροστά στο σχολείο. Κάποιοι έχουν μπει στις γραμμές του ηλεκτρικού και έχουν διακόψει τα τρένα... Παρά το γεγονός ότι υπήρχε σε πολλούς η έντονη επι-

θυμία για συνέχιση της σύγκρουσης και συγκεντρώνονταν όλο και περισσότεροι που είχαν μάθει για τα γεγονότα, η έλλειψη συγκρότησης μιας διαφορετικής πρότασης που να μπορεί να τίθεται μπροστά στις εξελίξεις, επέτρεψε στη χειραγώγηση να ανακτήσει τον έλεγχο των πραγμάτων. Με άγνωστης αξιοπιστίας πληροφορίες για κράτηση των συλληφθέντων σε τοπικό αστυνομικό τμήμα και με ψευδείς διακηρύξεις για εκ νέου προσπάθεια κατάληψης αργότερα(!), καταφέρνουν και σέρνουν επί δύο ώρες τον κόσμο σε πορείες, κάτω από τον καυτό καλοκαιρινό ήλιο... Στο τέλος όλοι έχουν εξαντληθεί και αρχίζουν να διαλύονται....»

(ένας σύντροφος που συμμετείχε)

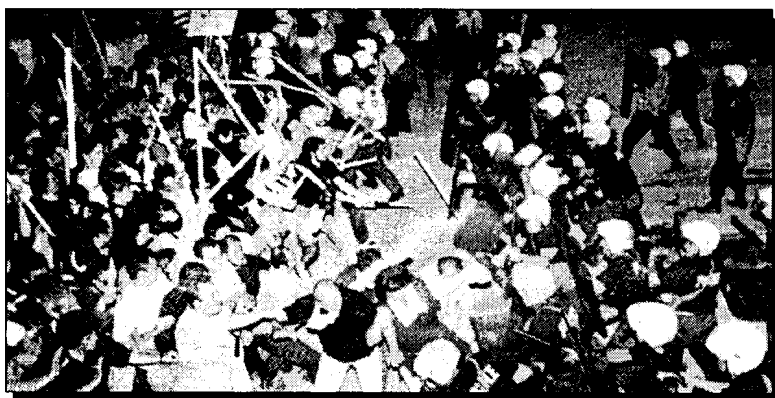
Στον Άλιμο γίνονται επίσης συμπλοκές μεταξύ 500 συγκεντρωμένων και δυνάμεων των ΜΑΤ. Στη Θεσσαλονίκη η σύγκρουση αρχίζει την ώρα που οι συνδικαλιστές προσπαθούν να διαπραγματευτούν. Ξεκινά κυνηγητό στους γύρω δρόμους και γίνονται δύο συλλήψεις. Στον Πύργο ξεσπούν συμπλοκές μέχρι τα μεσάνυχτα μετά από απόπειρα κατάληψης του νέου εξεταστικού κέντρου. Τρεις αστυνομικοί καταλήγουν στο νοσοκομείο από δακρυγόνα(!). Στην Πάτρα οι συγκρούσεις διαρκούν όλη τη νύχτα, ενώ πραγματοποιούνται δέκα συλληφθέντες. Επεισόδια γίνονται και στη Λαμία, τα Γιάννενα και την Καρδίτσα. Στη Ρόδο εισαγγελέας ξεκινά δίωξη κατά των καταληψιών. Στο τέλος της μέρας ο υπουργός παιδείας μιλά για κατάλυση της δημοκρατίας, ο υπουργός δημόσιας τάξης οδύρεται για τους 10 τραυματισμένους μπάτσους, ο κυβερνητικός εκπρόσωπος για την αναρχία και ο πρόεδρος της ΟΛΜΕ Ν.Τσούλιας δηλώνει ότι οι εκπαιδευτικοί πρέπει να απομονώσουν οποιαδήποτε φαινόμενα βίας.

Παρασκευή 12 Ιούνη: Πρώτη μέρα του διαγωνισμού, που οι πολιορκίες των εξεταστικών κέντρων τον αναγκάζουν να διεξαχθεί μέσα σε κλίμα πλήρους αταξίας. Όσοι προσέρχονται να διαγωνιστούν δέχονται βρισιές, αυγά και ντομάτες, μπαίνουν στα σχολεία με τη συνοδεία των ΜΑΤ, ενώ πολλοί αποχωρούν. Στα Πατήσια οι συγκρούσεις μεταφέρονται στους δρόμους γύρω από το 18ο Λύκειο, όπου σε κάθε γωνία έχουν στηθεί μπλόκα που εμποδίζουν την πρόσβαση. Μολότοφ και πετροπόλεμος από τον κόσμο στα οδοφράγματα. Η ΚΣΕ προσπαθεί και πάλι με πορεία προς τα δικαστήρια να ανακόψει το κλίμα. Τα Πατήσια έχουν γίνει αυθόρμητα το κέντρο της αντιπαράθεσης.

Συμπλοκές γίνονται και στον Άλιμο, το Ρέθυμνο, τα Γιάννενα, το Αγρίνιο, τη Λαμία, την Κοζάνη, τον Πύργο. Προϊστάμενος της εισαγγελίας εφετών συγκροτεί επιτροπή ασφαλείας, αποτελούμενη από εισαγγελείς, με εντολή να βρίσκονται την επόμενη μέρα στα εξεταστικά κέντρα και να δίνουν απευθείας εντολή καταστολής των «παρανομιών» που εντοπίζουν. Το πολεμικό ανακοινωθέν της ημέρας αναφέρει 20 συλλήψεις, 10 τραυματίες, εκ των οποίων οι 2 είναι μπάτσοι.

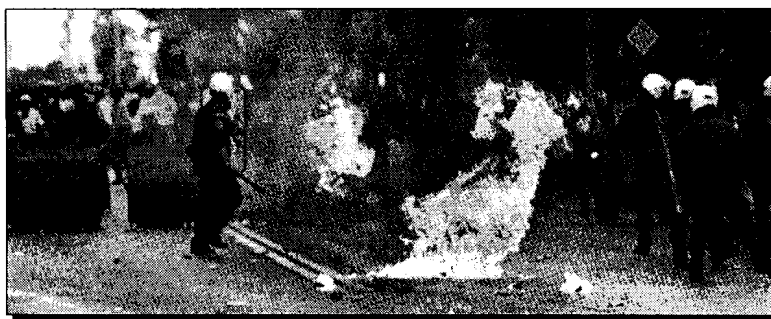
Σάββατο 13 Ιούνη: Η ΚΣΕ -όργανο αρμόδιο για τη διασπορά της σύγχυσης στις γραμμές των αγωνιζόμενων- διαδίδει ποικίλες φήμες, ότι ο «διαγωνισμός της ντροπής» ήδη ακυρώθηκε, ότι στα Πατήσια δεν θα λειτουργήσει το εξεταστικό κέντρο και... άλλα συναφή. Διαλύουν έτσι το κεντρικό σημείο αναφοράς για τους ανθρώπους της Αθήνας, προφανώς φοβούμενοι και οι ίδιοι τον συσπειρωτικό χαρακτήρα που έχει πάρει. Ο κόσμος που βρέθηκε εκεί τις προηγούμενες μέρες και θέλει να κλιμακώσει την προσπάθεια ανατροπής του νόμου 2525... ή του νόμου γενικά και με την ευρύτερη έννοια, βρίσκεται εγκλωβισμένος από την έλλειψη πρωτοβουλίας του στο επίπεδο της αυτοοργάνωσης. Έτσι όσοι δεν συνειδητοποιούν την απόπειρα εκτόνωσης, καταλήγουν να συρθούν σε απίθανα σημεία που ανακοινώνονται, όπως η Πεύκη, ελπίζοντας να δράσουν εκεί. Πράγμα που φυσικά καθόλου δεν συμβαίνει, και εξαιτίας της απομόνωσης της περιοχής, του συντηρητισμού και της συνεργασίας των κατοίκων της με τα ΜΑΤ, και της αποστειρωμένης επιλογής συγκεντρωμένων. Στην υπόλοιπη Ελλάδα πολλές πορείες προς εξεταστικά κέντρα ή συγκεντρώσεις για τον αποκλεισμό τους δέχονται τις επιθέσεις της αστυνομίας.

Κυριακή 14 Ιούνη: Με τα πρώτα δρομολόγια των τρένων καταφτάνουν πολλοί στο σταθμό του Άγιου Ελευθέριου. Η σύγκρουση ξεκινά από τις 6 τα ξημερώματα, τα προσήματα έχουν πια καταλυθεί, και η αντεπίθεση είναι άμεση. Οι αντιρρήσεις μερικών μετριοπαθών και αυτόκλητων εργολάβων υποχωρούν ως ανεδαφικές καθώς δεν έχουν πια κανένα έρισμα. Πριν ακόμα προχωρήσουν οι διμοιρίες προς τους συγκεντρωμένους που φορούν ήδη μαντήλια και κουκούλες, αρχίζουν να πέφτουν οι πρώτες πέτρες. Οι διαδηλωτές υποχωρούν για να ξανασυγκεντρωθούν και στήνουν οδοφράγματα με αναμμένους κάδους, παίρνοντας τον έλεγχο τριών δρόμων που ξεκινούν από το σταθμό. Αδιόριστοι κρατάνε σκοπιά στις γέφυρες φωνάζοντας συνθήματα. Οι γειτονιές πνίγονται στα δακρυγόνα. Οι κάτοικοι, εξαγριωμένοι, απειλούν με γλάστρες τα ΜΑΤ όταν επιτίθενται και δίνουν λεμόνια για την προστασία από τα χημικά, στουπιά για την κατασκευή μολότοφ. Καθηγητές αδειάζουν τα μηχανάκια τους για να δώσουν βενζίνη. Τα φλεγόμενα οδοφράγματα, οι μολότοφ και οι πέτρες κρατούν τους μπάτσους σε απόσταση. Οι συγκεντρωμένοι, η πιο πολύμορφη και αποφασιστική σύνθεση όλων των ημερών, διασκορπισμένοι σε μεγάλη ακτίνα της περιοχής υπολογίζονται στις τρεις χιλιάδες. Γιορτή... Ένα μεγάλο μπλόκ διαδηλωτών έχει καταλάβει την Πατησίων και συγκρούεται με άλλες διμοιρίες. Υπάρχουν οδοφράγματα από το ύψος του Αγ. Ελευθέριου μέχρι την πλατεία Κολιάτσου. Στον απελευθερωμένο δρόμο κυκλοφορούν καρότσια σούπερ-μάρκετ με πέτρες και κάδοι του δήμου Αθηναίων φλεγόμενοι. Ενώ τα οδοφράγματα γύρω από το σταθμό έχουν κρατήσει για πολλή ώρα τους μπάτσους σε απόσταση, στην Κολιάτσου έχει καταφύγει πια το δεύτερο μέρος των συγκεντρωμένων. Πριν την τελική διάλυση τα δύο μπλοκ προσπαθούν να συναντηθούν. Η πορεία στην Πατησίων εγλωβίζεται από τις πανικόβλητες ντουντούκες και ουσιαστικά

δέχεται την ασφυκτική περικύκλωσή της από τα ΜΑΤ. Όταν φτάνει κοντά στο ύψος του σχολείου κάνει μεταβολή προς τα πίσω. Την ίδια ώρα με έφοδο της αστυνομίας γύρω από τις γραμμές του ηλεκτρικού διαλύεται και το άλλο μέτωπο. Γείτονες ανοίγουν τις πόρτες των σπιτιών τους και κρύβουν δεκάδες κόσμου. Εννέα άτομα που συνελήφθησαν παραπέμπονται με κακουργήματα. Στη Ρόδο, τη Λαμιά και τις Σέρρες ξεσπούν συμπλοκές.

Δευτέρα 15 Ιούνη: Τελευταία μέρα του διαγωνισμού. Μετά τα εκρηκτικά γεγονότα της Κυριακής μέλη της ΟΛΜΕ και των παρασυνοδικαλιστών, κατεβάζουν «γραμμή» για αποχή από τα εξεταστικά. Προσπαθούν να μεταφέρουν τη συνέχεια της υπόθεσης σε νομικά πλαίσια, με προσφυγές στο Συμβούλιο Επικρατείας, ακύρωση του διαγωνισμού, καταδίκη των συνθηκών διεξαγωγής του και των επιτηρητών κλπ. Αντιπαραθέσεις με την αστυνομία και μία σύλληψη στην Ευελπίδων όπου περνούν από εισαγγελέα συλληφθέντες των προηγούμενων ημερών. Στις 7 το απόγευμα ξεκινά μεγάλη πορεία από την Κάνιγγος. Παρά το δυναμισμό και διάσπαρτες «προκλητικές» κινήσεις πολλών διαδηλωτών (σπάζεται μια τράπεζα και καίγονται σημαίες της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης), η αστυνομία μένει μακριά, αποφεύγοντας μια επαπειλούμενη γενικευμένη σύγκρουση στο κέντρο της Αθήνας, την τελευταία μέρα... Στην έναρξη της πορείας δέχεται επίθεση από διαδηλωτές ο πρόεδρος της ΟΛΜΕ Ν. Τσούλιας. Τις επόμενες μέρες ο γνωστός «σύσσωμος πολιτικός κόσμος» θα καταδικάσει την επίθεση, ο κυβερνητικός εκπρόσωπος μάλιστα θα μιλήσει για «φαινόμενα που εισάγουν το χουλιγκανισμό στους κοινωνικούς αγώνες»...

Τρίτη 16 Ιούνη: Περνούν από ανακριτή στην Ευελπίδων οι συλληφθέντες της Κυριακής. Αφήνονται ελεύθεροι μέχρι τη δίκη, ενώ στον ένα επιβάλλεται χρηματική εγγύηση. Στον ίδιο χώρο που έχει συγκεντρωθεί κόσμος αλληλέγγυος με τους συλληφθέντες, βρίσκονται και μέλη φασιστικής οργάνωσης. Μετά από διαπλικτισμούς, οι φασίστες φυγαδεύονται από τα δικαστήρια με την προστασία της αστυνομίας. Αργότερα εντοπίζουν τρεις από τους συμπαραστάτες σε κοντινή καφετέρια και τους επιτίθονται. Ο Δ. Κουσουρής τραυματίζεται σχεδόν θανάσιμα και μεταφέρεται στο νοσοκομείο.

Πέμπτη 18 Ιούνη: Πραγματοποιείται συγκέντρωση και πορεία ενάντια στη φασιστική επίθεση κατά του Δ. Κουσουρή. Στην πλατεία Κάνιγγος είναι μαζεμένες τρεις χιλιάδες κόσμου. Ένα μέρος των διαδηλωτών επιτίθεται με μολότοφ σε διμοιρίες και οχήματα τηλεοπτικών σταθμών και ένα άλλο πυρπολεί περιπολικό αυτοκίνητο. Ο οδηγός του πυροβολεί μέσα στη συγκέντρωση και τραυματίζει στην κοιλιά τον καθηγητή Απ. Γκαγκόμοιρο. Σε έφοδο των ΜΑΤ συλλαμβάνεται ο Κ. Μητροπέτρος και ξυλοκοπείται άγρια μπροστά στις κάμερες. Ένα μέρος της πορείας ξεκινά τρέχοντας σχεδόν και ένα άλλο μέρος με κουκούλες διασχίζει την πλατεία Εξαρχείων και φτάνει στα κεντρικά γραφεία του ΠΑΣΟΚ, όπου πετιούνται μολότοφ. Επίθεση δέχεται και το Ινστιτούτο Εργασίας της ΓΣΕΕ.

Παρασκευή 19 Ιούνη: Ματαιώνεται ανοιχτή γενική συνέλευση στο Πολυτεχνείο, ώστε να μην δοθεί συντονισμένη ευκαιρία απάντησης στα γεγονότα της προηγούμενης μέρας. Ο τραυματισμός του Απ. Γκαγκόμοιρου αποκρύπτεται μέχρι να περάσει ένα διάστημα ασφαλείας.

Δευτέρα 22 Ιούνη: Στην Ευελπίδων γίνεται δυναμική συγκέντρωση αλληλεγγύης συντρόφων στον αναρχικό Κ. Μητροπέτρο, που βαρύνεται με τα κακουργήματα της «κατασκευής, κατοχής και προμήθειας εκρηκτικών υλών, έκρηξης, με εμπρησμό εκ προθέσεως, απόπειρα επικίνδυνης σωματικής βλάβης» και πλημμελήματα. Μετά από ασυμφωνία μεταξύ ανακριτή και εισαγγελέα σχετικά με την προφυλάκισή του, αφήνεται προσωρινά ελεύθερος.

Παρασκευή 26 Ιούνη: Η Συντονιστική Επιτροπή συγκαλεί ανοιχτή συνέλευση στο Πολυτεχνείο. Η στάση και οι ανεύθυνοι ελιγμοί της αποδοκιμάζονται έντονα από τους ανθρώπους της βάσης που ζητούν εξηγήσεις. Αδιόριστοι από επιτροπές αγώνα καλούν σε σχηματισμό ανοιχτών επιτροπών. Η πρόταση για νέα πορεία που «περνάει» στη γενική συνέλευση, αναλαμβάνεται για διεκπεραίωση από την ΚΣΕ. Την επόμενη μέρα, σε κλειστή συνάντησή της, ακυρώνει την πορεία με τη δικαιολογία ότι δεν αναγνωρίζει την εγκυρότητα της συνέλευσης. Μετά απ' αυτό διαλύεται...

Κατά τη διάρκεια αυτών των ημερών αλλά και στη συνέχεια γίνονται στόχοι εμπρησμού αυτοκίνητα, τράπεζες και γραφεία φασιστών. Στις 30 Ιούνη μια βόμβα εκρήγνυται στα γραφεία του ΑΣΕΠ.

Στις αρχές Αυγούστου συνεδριάζει το συμβούλιο που αποφασίζει την άμεση προφυλάκιση του Κώστα Μητροπέτρου και στα μέσα του Σεπτεμβρίου εκδίδεται ένταλμα για τη σύλληψή του. Στις 18 του Νοέμβρη '98 συλλαμβάνεται και οδηγείται στις φυλακές Κορυδαλλού. Η δίκη του ορίζεται για την 1η Νοέμβρη '99.

Το χειμώνα του '98-'99, με επίκεντρο πάλι την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση, ξεσπά μαθητική εξέγερση, με εκατοντάδες σχολεία να βρίσκονται υπό κατάληψη και τους μαθητές να καταλύουν την κυκλοφορία στην πόλη με μπλόκα στους δρόμους, με δυναμικές πορείες, πολιορκίες κυβερνητικών κτηρίων, υπουργείων, νομαρχιών και δικαστηρίων.

**ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ
ΚΩΣΤΑ ΜΗΤΡΟΠΕΤΡΟ**

ΔΙΚΗ: 1 ΝΟΕΜΒΡΗ '99